

Η ευθύνη για τη βία στα γήπεδα

ΣΕ ευρύτατη σύσκεψη των αθλητικών φορέων του τόπου, ο Πρόεδρος Χριστόφιας προειδοποίησε ότι είμαστε στα πρόθυρα να θρηνήσουμε θύματα, θέτοντας επιτακτικά επί τάπητος τη δημιουργία ισχυρής συμμαχίας κατά της βίας εντός και εκτός γηπέδων.

Ειδικό βάρος των προεδρικών δηλώσεων αποτελεί η φράση: «Φτάνει πια. Η ανοχή μας θα είναι μηδενική, ανεξαρτήτως με τη φανέλα που φορούν οι ταραξίες των γηπέδων».

Με τη φράση αυτή αποτυπώνεται εύγλωττα η πρόθεση του Προέδρου να εξαλειφθεί το απεχθές φαινόμενο της βίας στα γήπεδα, έναντι οποιουδήποτε δήμιου.

ΤΟΝΥ ΞΕΝΗ
ΕΥΝΟ-
ΦΩΝΤΟΣ*

Πιστεύουμε ότι ο Πρόεδρος, προτού προχωρήσει στην υλοποίηση των δεσμεύσεών του για πάταξη της βίας στα γήπεδα, θα πρέπει να λάβει πολύ

σοβαρά υπ' όψιν την τεράστια διαπλοκή που εκτυλίσσεται εδώ και μερικά χρόνια στις υποείσες παράγκες, που θέλουν να ελέγξουν το κυπριακό ποδόσφαιρο.

Ουδείς, πλέον, δικαιούται να αμφισβάλλει ότι το ποδόσφαιρο μετετράπη σε τεράστια οικονομική βιομηχανία, η οποία επηρεάζει άμεσα τον κοινωνικό και τον πολιτικό βίο της χώρας.

Άλλωστε, το ομολόγησαν πολλές φορές πολιτικά και πολιτικά πρόσωπα, με πρώτο τον πρώην υπουργό Δικαιοσύνης Σοφοκλή Σοφοκλέους, ο οποίος μίλησε για νουούς της νύχτας που έβαλαν χέρι στο ποδόσφαιρο, επηρεάζοντας μάλιστα σοβαρές πολιτικές αποφάσεις.

Η αποθέωση, όμως, της κατάντη του κυπριακού ποδοσφαίρου αποκρυσταλλώνεται στη δημόσια δήλωση του προέδρου της ΕΔΕΚ Γιαννάκη Ομήρου, ότι η κομματικοποίηση των σωματείων, η βία στα γήπεδα, η αμφιβολία και η αμφισβήτηση που επικρατεί για τίμια πρωταθλήματα, η οικονομική ανέχεια των σωματείων που οδήγησε στην εισδοχή στο χώρο ατόμων με μοναδικό προσόν το γεμάτο πορτοφόλι, οδηγούν το ποδόσφαιρο στην εσχάτη ανυποληψία και το μαροσμό.

Οι ρίζες, λοιπόν, της κρίσης του κυπριακού ποδοσφαίρου σε καμία περίπτωση δεν περιορίζονται στις βιαστικές των φανατικών και ανεγκέφαλων οπαδών. Διεσθύνουν πολύ βαθιά, έχοντας ζωντανά πλοκάμια που βαρύνονται κάθε υγιή προσπάθεια για εξυγίανση του ποδοσφαίρου.

Ο Πρόεδρος και γενικότερα η πολιτεία οφείλουν να συνειδητοποιήσουν ότι το έργο τους δεν πρόκειται να ευοδωθεί, αν δεν κτυπήσουν το κακό στη ρίζα του. Και η ρίζα του κακού ασφαλώς δεν είναι οι ταραξίες των γηπέδων, αλλά όλοι εκείνοι που κινούν τα νήματα της πολύχρωμης διαπλοκής, η οποία παράγει, ενθαρρύνει ή και καλύπτει τους ταραξίες και δηλητηριάζει ένιμονις τον ποδοσφαιρικό χώρο.

Η πολιτεία καλείται, λοιπόν, να βρει το αντίδοτο, ηλώνοντας τα κυκλώματα της διαπλοκής που ταλανίζουν το ποδόσφαιρο.

Αν παρ' ελλείδα η πολιτεία επιχειρήσει να πλίζει τους «χουλιγκαν» της βίας χωρίς πρώτα να εξολοθρεύσει τα λαμόγια που εκκολοπούνται, που λυμάνονται το χώρο του ποδοσφαίρου, το αποτέλεσμα θα είναι καταθλιπτικό και το κόστος θα είναι βαρύντατο όχι μόνο για τον αθλητισμό, αλλά και για την κοινωνία στο σύνολό της. Και ασφαλώς την ευθύνη θα φέρει πρωτίστως ο ίδιος ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας.

*Πρόεδρος Ινστιτούτου
Ελληνικού Πολιτισμού

Ενότητα: Σκόνη και Θρύψαλα

Την ίδια περίπου περίοδο που ο Πρωθυπουργός της Τουρκίας είχε συγκαλέσει ευρύτατη διάσκεψη για μελέτη των νέων δεδομένων περί του Κυπριακού και για χάραξη μιας πανεθνικής στρατηγικής, ενώπιον των νέων εξελίξεων μετά την εκλογή του Εργαλού στην ηγεσία των Τουρκοκυπρίων, έχουμε καταγράψει τα εξής τραγικά για την πλευρά μας:

1. Ο Πρωθυπουργός της Ελλάδας κ. Γεώργιος Παπανδρέου, συνοδευμένος από τους επιτελείς του, συναντήθηκε ξεχωριστά με τον Πρόεδρο Χριστόφια και τους συμβούλους του, και με έναν έκαστο από τους Κύπριους Πολιτικούς Αρχηγούς.

ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ
ΜΟΡΦΙΤΗ*

Δέσμιος του παλαιού συνθήματος «Η Κύπρος αποφασίζει και η Ελλάς συμπαρίσταται», και αιχμάλωτος αλλά και βολεμένος με το νέο σύνθημα του κ. Χριστόφια για «λύση Κυπριακής Ιδιοκτησίας, μακριά από τις μητέρες πατρίδες», ο κ. Παπανδρέου ουσιαστικά «ήρθε, είδεν και απήλθεν».

Μετά από μια νερόβραστη δήλωση, «ότι στηρίζει τους χειρισμούς του Προέδρου της Κυπριακής Δημοκρατίας» κ.α., ότι «έλαβε υπόψη τις απόψεις των υπολοίπων πολιτικών αρχηγών», απήλθε στη μητρόπολη η Ελληνισμός για να χειριστεί τα αδιέξοδα που προέκυψαν από την

οικονομική κρίση της χώρας.

Στην πραγματικότητα μας άφησε μόνους, όπως άλλωστε και οι ίδιοι απαιτήσαμε!

2. Ακολούθησε η πολυήμερη εξαήμερη (!) συνεδρία του Εθνικού Συμβουλίου, η οποία για να ολοκληρωθεί χρειάστηκαν 2-3 βδομάδες!

Μετά το πέρας της συνεδρίας-παρωδίας, δεν έγινε κατορθωτή η έκδοση έστου και στοιχειώδους κοινού ανακοινωθέντος, και το κάθε πολιτικό κόμμα εξέδωσε τη δική του ανακοίνωση, αφήνοντας ουσιαστικά ολομόναχο τον Πρόεδρο της Κυπριακής Δημοκρατίας, συντροφιά με τις τραγικές παραχωρήσεις στις οποίες προέβη κατά τη διάρκεια των συνομιλιών με τον απελθόντα σύμβουλό του Μμεμέτ Αλί Ταλάτ (έτσι τον αποκαλούσε ο Πρόεδρος Χριστόφιας χωρίς το χ στο Μεχμέτ, για να προσοδίδει την αμεσότητα της σχέσης τους!).

3. Είναι τραγικό για τον κ. Χριστόφια να τυγχάνει της υποστήριξης για 2 χρόνια όλων των πολιτικών κομμάτων (πλην του Ευρωπαϊκού Κόμματος και των Οικολόγων), και τελικά να έχει απομείνει ολομόναχος!

Στην πραγματικότητα, και για να αποδιώξει τα του Καίσαρος τω Καίσαρι, σε αυτή την πορεία διοίκησης του κ. Χριστόφια προς τις έχατες παραχωρήσεις και υποχωρήσεις του ουδώς είναι αμέτοχοι οι συγκυβερνώντες του ΔΗΚΟ και μέχρι πρόσφατα της ΕΔΕΚ, αλλά και οι του ΔΗ-ΣΥ, οι οποίοι είτε με τη σιωπηρή ανοχή τους, είτε με την ένοχη συναίνεσή τους, οδήγησαν τα

πράγματα στο σημερινό τρισάθλιο κατάντημα.

Είναι ηλιού φαινότορον, ότι ο Πρόεδρος Χριστόφιας και όλοι οι με διάφορους τρόπους και μεγέθους συνένοχοι της παρούσας τραγικής κατάστασης αγνόησαν το στοιχειώδες: τη λαϊκή βούληση. Μια βούληση που εκδηλώθηκε περίτρανα κατά το δημοψήφισμα του Απριλίου του 2004 και επαναλαμβάνονταν κατά συρροήν και κατ' εξακολούθησιν σε όλες τις επόμενες δημοσκοπήσεις.

Η αντίθεση της πλειοψηφίας του κυπριακού Ελληνισμού στην εκπετροπής προεδρία, στην παραμονή 50 χιλιάδων εποίκων, στη σταθμισμένη ψήφο αλλά και γενικά στο πνεύμα και το γράμμα της συμφωνίας της 23ης Μαΐου, η οποία ήταν το πρωταρχικό κεφαλαίωδες ολισθημα του Προέδρου Χριστόφια, ουδώς λήφθηκαν υπόψη κατά τις συνομιλίες και τις διαπραγματεύσεις δύο ολόκληρων ετών.

Τώρα ο Πρόεδρος Χριστόφιας και κατά τραγική επέκταση και ο κυπριακός Ελληνισμός, έχουν να δρέψουν τους μικρούς καρπούς της αδιέξοδης πολιτικής του και των τραγικών χειρισμών του.

Και ο Ελληνισμός της Κύπρου θα κληθεί εκών-ακούν, να απαντήσει στα νέα αλέθρια διλήμματα, στα οποία τον έχει οδηγήσει η μεγάλη μερίδα της πολιτικής του ηγεσίας.

Είναι να σιγαίνετε κανείς και να απελίζεται!!!

* Μέλος του Πολιτικού Γραφείου του Ευρωπαϊκού Κόμματος

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

[Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ - Τ.Θ.21836, CY 1513, Λευκωσία | mail@simerini.com]

Να αξιοποιηθεί ο ρόλος του Πάπα

ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ της επιτυχίας της επίσκεψης του Πάπα στην Κύπρο δεν επιδέχεται καμιά αμφισβήτηση. Η παρουσία δεκάδων ξένων δημοσιογράφων καθώς και ανταποκριτών διεθνούς εμβέλειας πρακτορείων, η ευρύτατη κάλυψη που διεθνώς δόθηκε, πιστοποιεί τον λόγο του αληθές, πράγμα για το οποίο πιστώνεται προσηπικά και κατ'εξοχήν ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας Δημήτρης Χριστόφιας.

Εκείνο, πάντως, που από τώρα και στο εξής επιβάλλεται να γίνει, είναι η περαιτέρω συστηματική αξιοποίηση του διεθνούς εμβέλειας παπικού ρόλου για το καλό και τη σωτηρία της χειμαζόμενης πατρίδας. Προς το σκοπό αυτό επιβάλλεται η συστηματική και κατ'εξακολούθηση παροχή όλων των στοιχείων για τις κυπριακές εξελίξεις στην Αγία Έδρα και η συναφής ενημέρωση / καθοδήγηση των επιφορτισμένων και με το σχετικό ρόλο Κύπριων φορέων, είτε βρίσκονται στην Αγία Έδρα είτε στο καθ' ύλην αρμόδιο υπουργείο. Η καλή αρχή επιβάλλεται να έχει και την απαραίτητη συνέχεια.

ΠΕΤΡΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ

Δημοτικός Κήπος Λεμεσού

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ παλαιών Λεμεσιανών αναφέρουν τη μετατροπή της χωράφας Χρυσοστομίδου σε δημοτικό χώρο με έναρξη εργασιών για δεινροφύτευσή του, σαν δημοτικού κήπου. Το 1894 με τη μεγάλη πλῆμυρα ο Γ.Σ.Ο. χρησιμοποίησε ένα μεγάλο μέρος του δημοτικού κήπου επί δημαρχίας Δημοσθένους Χατζεπαύλου ως γυμναστήριο και το 1896 τελεί τους Α' Παγκύπριους Αγώνες στίβου. Το 1898 ο Γ.Σ.Ο. εγκαταλείπει το χώρο του δημοτικού κήπου και εγκαθίσταται σε νέο γυμναστήριο, σε χώρο που αναφέρεται ως Στάδιο Γ.Σ.Ο. Έτσι ο χώρος του δημοτικού κήπου εξουθερώνεται, δεινροφύτεύεται και με τη φροντίδα όλων των διατελεσάντων δημαρχών Λεμεσού γίνεται ο Δημοτικός Κήπος, το πρώτο στολίδι της Λεμεσού, με μπαξέδες, πεύκα, λεύκες,

Η στρατηγική της δικαιοσύνης

Ο ΡΑΓΙΑΔΙΣΜΟΣ δεν επιθυμεί τη δικαιοσύνη. Κατά συνέπεια, προσπαθεί να αποδείξει στους αθώους ότι αυτή η έννοια δεν υπάρχει. Μέσω της ρητορικής μετατρέπει την αφέλεια σε όργανο αδράνειας. Για να το καταφέρει, κρύβει, εσκεμμένα, τα δεδομένα που καθορίζουν τη στρατηγική της δικαιοσύνης. Οι προσφυγές που γίνονται για τις υποθέσεις που αφορούν τη Κωνσταντινούπολη, την Ίμβρο και την Τένεδο, γίνονται πάντα εξαντλώντας τα ένδικα μέσα της Τουρκίας, η οποία βεβαίως δεν τις κάνει αποδεκτές και γι' αυτό το λόγο παρουσιάζονται στο ΕΑΔΑ.

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ
ΛΥΤΕΡΟΥ

Οι προσφυγές των Κυπρίων γίνονται στο ΕΑΔΑ δίχως ν' αποταθούν στα τουρκικά δικαστήρια, διότι η Τουρκία δεν αναγνωρίζει καν την Κύπρο. Η αλλαγή φάσης, που προκάλεσαν οι προσφυγές, αναγκάζουν την Τουρκία να διαχειριστεί τις προσφυγές. Ο ραγιαδισμός κι ο ενδοτισμός μερικών ψευδο-αναλυτών προσπαθούν να μας πείσουν ότι αυτή η αλλαγή δεν

είναι ευνοϊκή. Αυτή η προσπάθεια, όμως, είναι γελοία για τον εξής λόγο. Αν η Τουρκία αναγνώριζε σήμερα την Κύπρο, την επόμενη ημέρα όλες οι προσφυγές που γίνονται στο ΕΑΔΑ θα γίνονταν πρώτα στην Τουρκία. Αν ο στόχος μας είναι πραγματικά η αναγνώριση της Κύπρου, ως κρατικής οντότητας, τότε πρέπει να κατανοήσουμε ποια είναι και τα απαραίτητα ενδιάμεσα μέτρα. Είναι απλώς αδιανόητο να πείθονται μερικοί ότι υπάρχει πρόβλημα, ενώ είναι το αποτέλεσμα της δικαιοσύνης. Στην ουσία, το θέμα είναι ξεκάθαρο και στο δικαστικό και στο νομικό πλαίσιο. Κι αυτό το γεγονός εξηγεί και την αντιμετώπιση της Τουρκίας. Στην πραγματικότητα, οι εκθροί του έργου του Παπαδόπουλου είναι οι ίδιοι που προσπαθούν να εκμεταλλευτούν την κατάσταση προς όφελός τους. Η στρατηγική όμως δεν αλλάζει, οι προσφυγές πρέπει να συνεχιστούν, για να πείσουν την Τουρκία για την επίλυση του Κυπριακού. Βέβαια, ο ραγιαδισμός θα κάνει κάθε προσπάθεια για να το αποφύγει. Η στρατηγική της δικαιοσύνης συνεχίζει να υπάρχει όσο θα υπάρχουν Κύπριοι που θα την ακολουθούν.

πλατάνους, λεμονόδενδρα, πίδακες. Προστίθεται ο ζωολογικός κήπος, το Κηποθέατρο, γήπεδο τένις. Εγκαθίστανται αγαλματίδια, πέτρινη εξέδρα φιλαρμονικής. Το 1915 η πόλη της Λεμεσού, τιμής ένεκεν, ανεγείρει το πάλλευκο μνημείο Χριστοδούλου Σώζου και αργότερα τα αγαλματίδια των Νίκου Νικολαΐδη, του Ρώσου Αλεξάντερ Πούσκιν, του Λάγιου.

Στο Δημοτικό Κήπο έγιναν, στα Οκτωβριά του 1931, επεισόδια και απετεφώθη η οικία του εκάστοτε Άγγλου Επαρχου Λεμεσού. Αυτή ανακαινίστηκε και σήμερα στεγάζεται το «Ιστορικό Παττίχειο Αρχείο-Μουσείο και Κέντρο Μελετών του Δήμου Λεμεσού».

Από το Δημοτικό Κήπο ξεκίνησε η θαυμά-

σια γιορτή των Ανθεστηρίων. Στο Δημοτικό Κήπο γίνονται με επιτυχία οι γιορτές του Κρασιού, των «Δικαιωμάτων του Παιδιού, 1η Ιουνίου». Επίσης λειτουργεί το «Μουσείο Βαλοαμωμένων πτηνών».

Διατηρεί χώρους με παιχνίδια για να ασχολούνται τα παιδιά. Μέχρι σήμερα ο Δημοτικός Κήπος Λεμεσού προσελκύει καθημερινά, πρωί και απόγευμα, αρκετό κόσμο στο καταπράσινο περιβάλλον του - άνδρες, γυναίκες, παιδιά. Αυτό το εξάμηνο που θα είναι κλειστός, όπως ανακοίνωσε ο Δήμαρχος Λεμεσού κ. Ανδρέας Χρίστου, για ανακαινίσεις, θα είναι μεγάλο πλήγμα. Πολλοί θα κλάψουν, κούρε διαμαρχίας.

ΧΡΗΣΤΑΚΗΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ
Χρονογράφος